

Koncert u Velom Lošinj

Za sudionike Simpozija o opstruktivnim bronhopulmonalnim bolestima u Velom Lošinj održan je 11. V. u župnoj crkvi koncert stare hrvatske glazbe sa slijedećim programom:

Korale s Košljuna (Skladbe Franjevac Fabijanića, Sabalića i Anonymusa u obradbi Ladislava Miranova) izvodio je na orguljama Anđelko Klobučar. Slijedila je Simfonija u C-duru J. Bajamontija; II. koncertni kvartet I. Jarnovića i Simfonija u G-duru A. Ivančića. U Sorkočevićevom Koncertu za violoncello i gudače u A-duru, solist je bio J. Kichl. Na kraju je izvedena IV. simfonija u F-duru L. Sorkočevića. Društvenim orkestrom Hrvatskog glazbenog zavoda dirigirao je Igor Gjadrov. Koncert je bio od svih sudionika simpozija i ostale publike dobro prihvaćen. Posebno zanimanje vladalo je za: Koncert za violoncello i gudače u A-duru L. Sorkočevića i Korale s Košljuna. Bio je to jedan lijepi kulturni doživljaj za Veli Lošinj.

A.

Amor u crkvi

U Glasu Koncila, god. XII. — br. 10 (255) od 13. svibnja 1973, str. 19. u rubrici »Naši razgovori« izišao je članak pod naslovom: Amor u crkvi. Napisao ga je »Čvrsti vjernik«. Između ostaloga osvrće se i na glazbu u crkvi: »...Također se u našim crkvama u posljednje vrijeme primjećuje neka vrsta »šou-glazbe«. Iz svega sam zaključio da glazbenici žele amor u crkvi, koju hoće izjednačiti sa svojim životom i tu u hramu hoće sebi priuštiti neku vrstu zabave. To se osobito primjećuje kod nekih crkvenih sastava i na crkvenim koncertima.«

Na taj dio članka Glas koncila odgovara: »...Što se pak šou-glazbe tiče, u Bibliji stoji da se netko rugao proroku Davidu kad je u čast Bogu plesao i svirao oko kovčega zavjetnoga. Također postoje sigurni podaci da afrički i indonezijski plemenski folklor već ovlašteno ulazi u katoličke liturgije. Amor, kako ga vi shvaćate, može se provoditi odnosno izazivati i klasičnom glazbom kao i džezom. A Crkva je, bez sumnje, pravi prostor pravilno shvaćenog amora tj. ljubavi, jer Bog je Ljubav. I on reče da je ljubav punina svih zakona.

Budite, dakle, i dalje kritični, ali po mogućnosti i jasniji.«

U slijedećem broju Glasa Koncila od 27. svibnja pod naslovom »Amor u crkvi« — ali i ukus u crkvi — osvrće se na taj članak Zlatko Vidulić iz Zagreba. Osvrt donosimo u cijelosti: »U prošlom broju GK oko mi je zapelo o istaknuti naslov »Amor u crkvi«. Tvrdite kako čitatelj ima pravo i dužnost kritički razmišljati o svemu što se događa u crkvenom životu. Pridružujem se svojim razmišljanjem na istu temu.

I u teoriji i u praksi previše smo u Crkvi dijelili sakralno od profanoga (sveto od svjetovnog), premda Biblija uči drugačije misliti. U tom je smislu dobro što u nekoliko posljednjih godina slušamo po našim crkvama »sablažnjivu« glazbu i »profane« instrumente. Ali zar je to zaista sve idealno, zar ne treba ni o čem misliti, nego da bude što više sastava i koncerata s tekstovima i melodijama bilo odakle, samo da nisu

tradicionalni, samo da instrumenti nisu harmonij ili orgulje? Istina je da »afrički i indonezijski folklor već ovlašteno ulazi u katoličke liturgije«, no to ne znači da mi treba da postanemo Afrika ili Indonezija, da zaboravimo vlastite vrijednosti za koje često ne znamo i s kojima nismo ni pokušali živjeti.

Može li se reći da su s pjesmama koje se danas kao »suvremene« pjevaju po našim crkvama zadovoljni crkveni skladatelji i muzikolozi? A jesu li i teolozi s teološke strane baš zadovoljni? Ne bi li crkveni himni mogli biti više aktualni? Tko kaže da se mladi ne bi oduševljavali i za koralne melodije? Jasno je da mnoge tradicionalne pjesme mladima gotovo ništa ne govore, posebno ako su ti mladi sasvim bez veze s tradicijom. Ne mislim da bi crkva imala postati kazalište ili opera s elitnom publikom, ali zacijelo i u crkvi želimo i cijenimo ono što je lijepo i želimo da bude što ljepše. Danas ima u crkvi sve više ljudi s određenim zahtjevima na području ukusa, pa nije teško shvatiti da nekome može neukus ili vrlo površan ukus u crkvi biti vrlo mučno podnositi.«

Uspjeh »Jože Vlahovića« u Italiji

Poznati zagrebački mješoviti zbor »Joža Vlahović«, pod ravnanjem svog dirigenta i umjetničkog vođe skladatelja Emila Cossetta, imao je tokom mjeseca travnja u Italiji nekoliko koncerata, u prvom redu duhovne glazbe. Najglavniji nastup bio je u okviru Međunarodne smotre glazbenih sastava Naše Gospe Loretske u istoimenom prošteništvu, i to prvog dana niza koncerata u Loretu, 25. travnja. Na rasporedu triju koncerata — u Loretu, kasnije u kategoriji u Spilimbergu, u crkvama u Pordenonu i ponovno u drugoj crkvi u Spilimbergu — bila su djela vokalne glazbe klasičnih autora Bacha i Lukačića, pa zatim stranih i domaćih skladatelja suvremene glazbe. Glazbena kritika napominje da je talijansko slušateljstvo bilo posebno impresionirano slušanjem naših djela duhovne glazbe: Lisinskog »Cum invocarem«, Tajčevićevih i Mokranjčevih dijelova istočne liturgije, pa »Ave Mariom« dirigenta Cossetta za zbor i orgulje — posebno skladanom za nastup »Jože Vlahovića« godine 1971. upravo na smotri u Loretu. Prilikom tih nastupa u crkvama učinjen je svojevrsni ustupak, vjerojatno silom prilika, jer »Jože Vlahović« je, u težnji da svestranije prikaže našu glazbu, izveo i nekoliko djela naših skladatelja svjetovnog značaja: »Jadovanka za teletom« Gotovca, neke poskočnice Cossetta i međimurske teme Žganca i Odaka. I na tim koncertima zagrebački vrhunski vokalni sastav izveo je južnoameričku folklornu »Misa criolla«, koja je i u Glazbenom zavodu, na duhovnom koncertu »Jože Vlahovića« 3. studenoga 1972, pobudila toliko zanimanja i pobrala toliko pljeska slušateljstva. U publikacijama međunarodne loretske smotre zagrebačkom zboru i dirigentu Cossettu iskazana je velika pažnja u tekstu i u ilustracijama. Istaknuto je da je taj zbor bio pobjednik na natjecanjima u Arezzu 1972. i da je imao »najveći uspjeh« na smotri u Loretu godine 1971, kad je prvi put ondje nastupio.

G. Đ.